

Мирослав Стевановић (20), нови љубимац навијача Борца, који је на Градски стадион стигао зимус као позајмљен играч Војводине, каже да би волио да остане у Бањалуци и да за "црвено-плаве" наступа и догодине. Стевановић вјерује да он и саиграчи могу да освоје титулу јер су, како каже, способни да до краја шампионата одбране прво мјесто.

Осим тога, Бањалучани послјије ремија са Славијом (2:2) у Источном Сарајеву имају велике шансе да се пласирају и у финале Купа БиХ, тако да је наступ у Европи сасвим близу.

- Због свега тога, али и подршке саиграча и навијача, волио бих да продужим сарадњу са Борцем. Потписао сам уговор до 1. јула, али бих најискреније волио да овдје останем и дуже. То ћу и да предложим управама Борца и Војводине – каже млади везњак, који је поникао у Дрини из Зворника, одакле је са 16 година отишао у Нови Сад.

Борац има шансу да се пласира у финале Купа БиХ, а први је и на табели са три вода више од Жељезничара. Можете ли до шампионске титуле?

- Тренутно Жељезничару бјежимо три, а трећепласираном Широком Бријегу чак седам бодова. Мислим да нам распоред није толико лош и да сами одлучујемо о својој судбини. Ако будемо играли као против Звијезде у првом полувремену, онда можемо да се надамо титули, али ако будемо играли као против Славије, онда ће то бити тешко.

Зашто тешко? Против Славије сте изборили повољан резултат пред реванш.

- У реваншу идемо на побједу, иако нам и 0:0 одговара. Мислим да смо у првом мечу имали доста среће. Славија је била много боља од нас јер смо кроз подбацили, али на крају нас је Бог погледао и наградио са та два гола.

Да ли ти је било тешко да се уклопиш у екипу?

- Са Борцем сам имао само један тренинг прије пута у Анталију, тако да сам се са саиграчима упознавао "у ходу". Прије тога, знао сам само Билбију и Сакана. У почетку ми није било лако, али послје два-три дана играчи су ме прихватили и све је кренуло правим током. Играчи су ме одлично прихватили, немам ријечи! Пузигаћа и Јандрић су ми говорили да се опустим и да се не бојим, да играм и да сам још млад. Желим и овим путем да им захвалим јер су ми много помогли, баш као и управа и навијачи. Искрено, нисам ово очекивао. Мислио сам да ће све бити другачије и много теже.

У припремном периоду постигао си неколико голова, али си у шампионату "прорадио" тек против Звјезде. Која је твоја права позиција у тиму?

- Једино сам у првом мечу против Лакташа играо полушпица, а на осталим утакмицама сам играо десног везног. Уочи утакмице са Звјездом, капитен Јандрић

и ја смо избројали да сам имао шест-седам добрих шанси и да је крајње вријеме да постигнем гол. У првом полувремену имао сам неколико прилика. Једну је голман одбранио, а једну сам ја промашио. Како је кренуло, мислио сам да ни тада нећу постићи гол. Срећом, нисам био у праву!

Дао си гол главом. Да ли ти је то јача страна?

- Није ми никад било страно да играм главом, али, откако сам дошао у Борац, углавном сам задужен да изводим прекиде или да чекам одбијену лопту на 16 метара. Имамо добре скакаче и то морамо да користимо.

Веома брзо си постао љубимац најватренијих навијача Борца. Да ли знаш да те "лешинари" зову Чупо?

- Чуо сам да ме зову Чупо и драго ми је због тога. Примијетио сам да ме бодре и када погријешим. То ми много значи и мотивише ме да им се одужим што бољим партијама. На првом мечу против Лакташа исток је био пун. Морам да признам да нисам очекивао такав амбијент, да ме је помало било страх и да ме ухватила нека трема. Искрено, једва сам чекао да постигнем први погодак, па да одем до трибине и да га прославим заједно са "лешинарима"! Стварно знају да направе незабораван амбијент.

(Прес РС)